U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Petra Příhody, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Oživení, o. s.**, se sídlem Lublaňská 18, Praha 2, 120 00, kontaktní adresa Pelléova 7, Praha 6, 160 00, proti žalovaným: **1) Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, 160 00, a **2) Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, třída Kpt. Jaroše 7, Brno, 604 55, o žalobě ve věci záporného kompetenčního sporu o pravomoc k vydání rozhodnutí o odvolání navrhovatele proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 10. 2007, čj. OMI/6195/2007, MHMP 435641/200, o odmítnutí poskytnutí informací,

takto:

I. Řízení **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou o určení pravomoci vydat rozhodnutí (dále jen „kompetenční žaloba“) ze dne 30. 4. 2008 se žalobce domáhal určení, který ze žalovaných správních úřadů má pravomoc k vydání rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) o neposkytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 9. 10. 2007, čj. OMI/6195/2007, MHMP 435641/200. Informace, kterou žalobce požadoval, spočívala v poskytnutí kopií zápisů ze zasedání hodnotících komisí k zakázkám OMI Magistrátu hlavního města Prahy na stavby č. 7258 „VOŠ grafická a SPŠ grafická Hellichova 22“ a č. 7242 „VOŠE a OA Kollárova“.

Magistrát žalobci na jeho žádost sdělil, že všechny informace, které je povinen sdělit podle zákonů č. 190/1994 Sb, č. 40/2004 Sb. a č. 137/2006 Sb. v platném znění, jsou řádně zveřejněny a lze je nalézt na internetu, přičemž tyto internetové adresy konkretizoval. Dále vyjádřil ochotu odpovědět žalobci na konkrétní dotaz, ale odmítl mu poskytnout kopie požadovaných listin, neboť tyto jsou přístupné pouze Úřadu na ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“), členům příslušné komise a zadavateli, případně pověřenému auditu. Proti tomuto sdělení žalobce podal odvolání, v němž uvedl, že toto sdělení považuje za rozhodnutí, jímž magistrát odmítl sdělit požadované informace. Odvolání zaslal prostřednictvím magistrátu Ministerstvu vnitra (dále jen „ministerstvo“). To si vyžádalo od magistrátu další informace k předmětné věci, zejména v tom směru, zda se žádost o poskytnutí informací vztahovala k informacím z oblasti zadávání veřejných zakázek v režimu zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Poté ministerstvo dospělo k závěru, že

podle ustanovení § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), je nadřízeným správním orgánem mj. ten orgán, který ve věci vykonává dozor. Tímto orgánem je podle § 112 a násl. zákona o veřejných zakázkách Úřad. Z toho ministerstvo dovodilo, že orgánem příslušným k projednání „odvolání" žalobce [(které ovšem ministerstvo dle obsahu vyložilo jako stížnost proti neposkytnutí informace podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb.)], je věcně příslušný ústřední správní úřad pro danou oblast, jímž je Úřad, a proto mu postoupilo odvolání žalobce k vyřízení. Úřad poté sdělil ministerstvu, že nepovažuje ustanovení § 178 správního řádu za aplikovatelné na daný případ, neboť zadávání veřejných zakázek je procesem směřujícím k uzavírání obchodněprávních smluv, a zasahuje tedy do oblasti nacházející se mimo oblast působnosti správního řádu. Z toho důvodu je nutno nadřízený orgán magistrátu určit v souladu s ustanovením § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., podle něhož, nelze-li dle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti ten, kdo stojí v čele povinného subjektu – v případě magistrátu tedy podle jeho názoru primátor hlavního města Prahy.

Žaloba byla doručena Nejvyššímu správnímu soudu dne 6. 5. 2008. Žalobce v ní požadoval, aby Nejvyšší správní soud určil, který z uvedených žalovaných správních úřadů má pravomoc k vydání rozhodnutí o odvolání proti sdělení magistrátu ze dne 9. 10. 2007, které žalobce považoval za rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí požadovaných informací ze strany povinného subjektu. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2007, čj. 2 As 20/2007 – 67, a argumentoval tím, že ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu má aplikační přednost před ustanovením § 178 odst. 2 správního řádu.

Dne 6. 6. 2008 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno elektronické podání žalobce nazvané jako „sdělení žalobce o jeho uspokojení." V tomto podání žalobce informoval Nejvyšší správní soud o skutečnosti, že mu dne 3. 6. 2008 bylo doručeno rozhodnutí ministerstva (tj. žalovaného č. 1), kterým ministerstvo přikázalo magistrátu, aby vyřídil žalobcovo odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí. Vydáním tohoto rozhodnutí odpadl předmět řízení, a proto žalobce sdělil, že byl uspokojen. Přílohou tohoto podání byla kopie rozhodnutí ministerstva ze dne 2. 6. 2008, čj. MV-407-9/ODK-2008, jímž ministerstvo přikázalo magistrátu, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí vyřídil žádost žalobce o poskytnutí informací zaevidovanou povinným subjektem pod čj. MHMP 422284/2007.

Návrhem na zastavení řízení doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 9. 6. 2008 se k tomuto sdělení připojilo i ministerstvo, přičemž v příloze tohoto podání rovněž přiložilo kopii svého rozhodnutí o odvolání žalobce.

Podle ustanovení § 62 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.") platí, že „*soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.*" Toto obecné ustanovení je třeba použít subsidiárně i v řízení o kompetenční žalobě, neboť ustanovení § 97 – 101 s. ř. s., v nichž je řízení o kompetenční žalobě upraveno, neobsahují pro takový případ žádnou speciální úpravu. Podle ustanovení § 62 odst. 5 s. ř. s. dále platí, že „*rozhodnutí, opatření nebo úkon podle odstavce 1 nabývá právní moci nebo obdobných*

právních účinků dnem právní moci rozhodnutí soudu o zastavení řízení.“ Účinky úkonu, kterým správní orgán uspokojil navrhovatele, jsou tedy ze zákona odloženy až ke dni nabytí právní moci usnesení soudu o zastavení řízení.

V předmětné věci má Nejvyšší správní soud za prokázané, že podmínky uspokojení navrhovatele (tj. žalobce) byly naplněny, neboť ministerstvo o jeho odvolání rozhodlo a uložilo magistrátu povinnost vyřídit žalobcovu žádost o informace ve stanovené lhůtě. Žalobce se navíc výslovně vyjádřil v tom smyslu, že je postupem ministerstva uspokojen, neboť to přijalo žalobcem namítanou pravomoc za svou a jejím prostřednictvím i rozhodlo o jeho odvolání.

V takové situaci Nejvyšší správní soud nevidí důvod, pro nějž by bylo třeba v řízení dále pokračovat. Proto rozhodl o zastavení řízení o kompetenční žalobě. V souladu s ustanovením § 62 odst. 5 s. ř. s. nabude spolu s právní mocí tohoto usnesení právní moci rovněž rozhodnutí ministerstva o uložení povinnosti magistrátu vyřídit žádost žalobce o informace.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 101 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kompetenční žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu